

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **F. G.**
bytem X
zastoupen Mgr. Kristinou Formánkovou, advokátkou
sídlem Malá 6, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti osob
zúčastněných na
řízení: **1) CETIN a.s., IČO 04084063**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
2) Bdeněves u Floriána s.r.o., IČO 06396887
sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha 10
zastoupena Mgr. Martinem Mládkem, advokátem
sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. PK-RR/2632/23

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Městský úřad Město Touškov (dále jen „*stavební úřad*“), územním rozhodnutím ze dne 3. 4. 2023, č. j. 1949/2021/MUMT-27 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), povolil podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“), k žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) (dále jen „*stavebník*“) umístění stavby *B. – obytná zóna u F.* na pozemcích parc. č. Xa, Xb, Xc, Xd, Xe, Xf, Xg, Xh, Xi, Xj, Xk, Xl, Xm, Xn, Xo, Xp, Xq, Xr, Xs a Xt (dále jen „*záměrové pozemky*“), všechny v k. ú. X, spočívající výlučně v dopravní a technické infrastruktuře a dělení záměrových pozemků na 32 pozemků pro výstavbu rodinných domů podle § 82 stavebního zákona (dále jen „*záměr*“).
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a dalších odvolatelů proti prvoinstančnímu rozhodnutí a potvrdil jej. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba, její doplnění a další podání žalobce

3. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce namítl, že správní orgány v rozporu se zákonnými cíli územního plánování, zejména požadavkem na komplexnost řešení účelného využití dle § 18 stavebního zákona, řádně neposoudily okolní poměry a cíle a úkoly územního plánování ve vztahu k dopravní obslužnosti pozemků parc. č. Xu, Xv, Xw, Xx, Xy, Xz, Xaa a Xab v k. ú. X (dále jen „*dotčené pozemky*“), z nichž žalobce vlastní pozemky parc. č. Xw, Xx a Xy (dále jen „*pozemky žalobce*“). Žalobce tvrdil zásah do svých vlastnických práv a znehodnocení svého majetku z důvodu, že záměr fakticky znemožní zástavbu dotčených pozemků uprostřed obce, ač jsou územním plánem obce B. určené k zástavbě pro bydlení venkovského typu, neboť záměr nezohledňuje nutnost napojení dotčených pozemků na dopravní infrastrukturu. Přístup k pozemkům žalobce ze severní strany přes pozemek parc. č. Xh totiž není možný, protože tento pozemek z hlediska své šířky nesplňuje kritéria stanovená právními předpisy pro zbudování komunikace, která by umožňovala obslužnost a výstavbu na pozemcích žalobce, kdy přístup z jižní strany je též vyloučen (VĚTEV V5, VĚTEV V4 a přes nově vymezený pozemek parc. č. Xac). Tuto argumentaci žalobce zopakoval ve svém podání ze dne 17. 6. 2024 a rozvinul ji tak, že žalobci svědčí legitimní očekávání, že v souladu s územním plánem budou orgány veřejné správy jednat tak, že bude „dodržena a naplněna hodnota“ pozemků žalobce a nedojde ke znemožnění zástavby těchto pozemků určených územním plánem k zástavbě. Dále žalobce dodal, že správní orgány měly šetřit veřejné zájmy a práva účastníků a nerozhodovat na úkor žalobce ve prospěch stavebníka.
5. Za rozvinutí žalobního bodu uplatněného ve lhůtě pro podání žaloby soud nepovažoval námitky uvedené v podání ze dne 17. 6. 2024, že podle územního plánu je pozemek parc.

č. Xo přístupovou komunikací pro pozemky žalobce, že územní plán ukládá povinnost doplnit nové místní komunikace pro zajištění dopravní obsluhy rozvíjených území a změnit význam a technický stav dosavadních komunikací v souvislosti s rozvojem obce, a tudíž by měl ve veřejném zájmu záměr využít účelovou komunikaci na pozemku parc. č. Xo k dopravní obslužnosti celého území včetně pozemků žalobce a správní orgány neměly přes námitky žalobce rezignovat na proporcionální vážení zájmů. Uvedená tvrzení žalobce neměla základ v žalobních námitkách vznesených ve lhůtě pro podání žaloby – žalobce v žalobě pozemek parc. č. Xo vůbec nezminil. K těmto námitkám tedy soud v souladu s § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. nepřihlížel.

6. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 6 As 133/2022-33, brojil i proti závaznému stanovisku Městského úřadu Nýřany ze dne 28. 8. 2023, č. j. OÚP-Han/26549/2023 (dále jen „*První stanovisko*“), které bylo potvrzeno stanoviskem Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29. 11. 2023, č. j. PK-RR/6695/23 (dále jen „*Revizní stanovisko*“), z důvodu, že se Revizní stanovisko dostatečně nevypořádalo s jeho námitkami, spočívajícími zejména v tom, že znemožnění napojení lokality na dopravní infrastrukturu je v rozporu s územním plánem, který danou lokalitu určil pro zástavbu venkovským bydlením. Podle žalobce je závěr, že nemusí být použito hlavní využití daných ploch podle územního plánu z důvodu limitů, které využití znemožní, v rozporu se smyslem územního plánování a závazností územního plánu.
7. Žalobce dále tvrdil, že záměr nesplňuje konkrétní požadavky na odkanalizování stanovené územním plánem a že závěr Revizního stanoviska, že se tento požadavek týká jen zastavěného území, a nikoliv zastavitelných ploch, není správný. Žalobce poukázal na to, že aktuální kapacitní a technické možnosti kanalizační sítě neumožňují napojení dalších producentů odpadních vod a územní plán vylučuje odkanalizování jinak než napojením na ČOV - realizace splaškové kanalizace s napojením na ČOV není realizovatelná, přičemž územní plán jinou možnost nepřipouští. Napadené rozhodnutí podle žalobce tyto námitky ani nevypořádalo.
8. Ve lhůtě pro podání žaloby žalobce doplnil žalobní argumentaci podáním ze dne 28. 3. 2024 tak, že je v územním plánu i v koordinovaném stanovisku odboru životního prostředí Městského úřadu Nýřany ze dne 3. 11. 2021, č. j. OŽP LEV/36593/2021 (dále jen „*Koordinované stanovisko*“), stanovena podmínka zpracování hlukové studie před vydáním územního rozhodnutí. Stavební úřad v rozhodnutí ze dne 12. 8. 2022, č. j. 1949/2021/MUMT-17, na straně 12 (pozn. soudu: žalobce zjevně vzhledem této identifikaci strany minil prvoinstanční rozhodnutí) uvedl, že hluková studie zpracována nebyla, avšak na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že hluková studie založená ve spisu byla vypracována v říjnu 2020. Studie není specifikována a její obsah není promítnut do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, protože žalovaný řádně neposoudil splnění podmínky zpracování hlukové studie vyžadované závazným územním plánem.
9. Další žalobní bod se týkal nedostatečných skutkových zjištění správních orgánů, konkrétně absence aktuálních a platných stanovisek: Závazné stanovisko Městského úřadu Nýřany ze dne 6. 12. 2021, č. j. OŽP-OTÝ/40449/2021 (dále jen „*Stanovisko ŽP1*“) pozbylo platnosti, kdy vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 30. 11. 2023, č. j. PK-ŽP/17170/23 (dále jen „*Stanovisko ŽP2*“), není potvrzujícím či měnícím stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu. Vyjádření správce Povodí Vltavy, státního podniku, ze dne 10. 9. 2021, sp. zn. PVL-63149/2021/340/LI, PVL-13785/2021/SP (dále jen „*Stanovisko PVI*“), pozbylo platnosti a

nové vyjádření ze dne 2. 1. 2023 (pozn. soudu: v žalobě chybně uvedeno, že je ze dne 16. 12. 2022), sp. zn. PVL-162/2023/340/Li, PVL-13785/2021/SP (dále jen „*Stanovisko PV2*“) odkazuje na již neplatné stanovisko. Stanovisko GasNet, s. r. o. ze dne 24. 8. 2021 (dále jen „*Stanovisko GASNET1*“) pozbylo platnosti. Stanovisko GasNet, s. r. o. ze dne 6. 10. 2021 (dále jen „*Stanovisko GASNET2*“) též pozbylo platnosti. Sdělení ČEZ ICT Services, a.s. ze dne 31. 8. 2020, sdělení Telco Pro Services, a.s. ze dne 31. 8. 2020, protokol o zajištění kapacity č. 4000237483 ze dne 5. 5. 2021 GasNet, s.r.o. a vyjádření CETIN a.s. ze dne 6. 10. 2021 pozbyla platnosti. S těmito námitkami se žalovaný řádně nevypořádal a svými úvahami chybějící skutková zjištění nahradil spekulativním předpokladem (k námitkám ve vztahu k Stanovisku ŽP1 a Stanovisku PV1 se žalovaný nevyjádřil vůbec). Žalovaný tak rezignoval na řádné a úplné zjištění skutkového stavu a v rozporu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu zatížil své rozhodnutí a řízení vadou a napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné. Žalobce se závěrem vymezil proti tomu, že by ve věci jednal obstrukčně.

10. Za rozvinutí právě popsaného žalobního bodu považoval soud následující argumentaci uvedenou v podání žalobce ze dne 17. 6. 2024. Správní orgány měly podle žalobce skutkově zjistit, zda došlo k nějakým změnám v území. Správní orgány námitky žalobce vztahující se k pozbytí platnosti podkladů rozhodnutí řádně nevypořádaly a jejich pochybení jsou značná a materiální. Žalobce poukázal na to, že některé podklady nebyly platné již v době vydání prvostupňového rozhodnutí (sdělení ČEZ ICT Services, a.s. a Telco Pro Services, a.s. a protokol GasNet, s.r.o.). Žalobce uzavřel, že správní orgány meritorně rozhodly, aniž by měly k dispozici závazné stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Nýřany, stanovisko správce Povodí Vltavy, státního podniku a sdělení správců sítí technického vybavení. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č.j. 9 As 69/2012–33. Podle žalobce popsaný nezákonný procesní postup správních orgánů vedl k vydání nezákonného a nepřezkoumatelného rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a Revizní stanovisko uvedl, že v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal odvolací námitky žalobce. Vyjádření vlastníků sítí sice ztratila v průběhu řízení svoji platnost, ale pokud by byla do daného území uložena další nová síť, stavební úřad by o tom byl informován, protože by musel pro novou síť vydat územní rozhodnutí, a navíc pro stavbu komunikace, kanalizačního a vodovodního řádu bude muset být vydáno stavební povolení a stavebník bude muset předložit nová vyjádření. Stanovisko ŽP2 potvrdilo, že dříve vydaná závazná stanoviska jsou nadále platná a není je třeba nahrazovat novými. Žalovaný poukázal na to, že žalobce netvrdil, jak se údajná nedostatečná skutková zjištění dotýkají jeho vlastnických nebo jiných věcných práv. K hlukové studii žalovaný s odkazem na územní plán uvedl, že pro umístění staveb technické infrastruktury není třeba zpracovávat hlukovou studii, již bude muset stavebník předložit až k povolování staveb rodinných domů, které je třeba chránit před hlukem z okolní dopravy.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2) k žalobě, jejímu doplnění a podání žalobce ze dne 17. 6. 2024

12. Stavebník navrhl, aby soud žalobu zamítl.

13. Stavebník uvedl, že správní orgány opakovaně ve svých rozhodnutích vysvětlily, že stavebník není povinen řešit napojení sousedních pozemků, že k přístupu na své pozemky může žalobce dle vyjádření odboru dopravy využít pozemky parc. č. Xh a Xo ve vlastnictví obce a že žalobce mohl brojit proti takovému přístupu při přijetí územního plánu. Stavebník zdůraznil, že záměr v dalším užívání příjezdové cesty na pozemcích parc. č. Xh a Xo žalobce nijak neomezuje, tato stávající komunikace není záměrem dotčena a záměr tak do subjektivních práv žalobce nezasahuje. Správní orgány neměly povinnost zabývat se dopravním napojením na pozemky žalobce. Námitky týkající se odkanalizování podle stavebníka žalobci nepřísluší, protože nenamítá žádný zásah do svého subjektivního práva (jakým způsobem může být dotčeno jeho vlastnické právo), a tato námitka mu tedy nepřísluší. Stavebník s odkazem na prvoinstanční rozhodnutí dodal, že kanalizace bude řešena v dalším stupni projektové dokumentace a záměr nezahrnuje umístění jednotlivých rodinných domů, tudíž žádné odpadní vody záměrem nebudou produkovány. K hlukové studii stavebník s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že hluková studie byla vypracována dne 26. 10. 2020 J. K. a že již v souhrnné technické zprávě záměru z července 2021 bylo na hlukovou studii odkazováno – i zde žalobce nenamítá žádný zásah do svého subjektivního práva, a tato námitka mu tedy nepřísluší.
14. Dále stavebník zdůraznil, že žalovaný vzhledem k námitkám žalobce zajistil přezkum závazných stanovisek. Podle stavebníka s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 13. 3. 2024, č. j. 59 A 64/2022-134, ani tyto námitky žalobci nepřísluší, protože se nedotýkají subjektivních práv žalobce a žalobce není povolán k ochraně veřejného zájmu ani veřejných subjektivních práv jiné osoby - navíc žalobce ani netvrdí nesprávnost konkrétních závazných stanovisek a vyjádření. Stavebník pro vyloučení všech pochybností podal dne 28. 3. 2024 novou žádost o vydání souhlasu ve smyslu ustanovení § 17 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“). V daném území nedošlo k faktickým změnám a podle judikatury propadnutí platnosti stanovisek nemůže vést bez dalšího ke zrušení napadeného rozhodnutí. Stavebník dodal, že Povodí Vltavy ve Stanovisku PV2 uvedlo, že podmínky a připomínky uvedené v jeho Stanovisku PV1 zůstávají v platnosti, a potvrdilo tak jeho platnost. Právní předpisy nijak neomezuji platnost stanovisek, sdělení, protokolů a vyjádření správců sítí, a navíc i případné pozbytí jejich platnosti nemá vliv na jejich využitelnost v daném řízení, jelikož se jedná o podklady primárně pro projektovou dokumentaci a pro účely řízení nemají závazný charakter - pokud stavební úřad neměl pochybnosti o jejich platnosti, mohl je bez dalšího využít ke svému rozhodnutí a správci sítí mohli jako účastníci řízení svá práva hájit ve správním řízení sami.

V.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

15. Vzhledem k tomu, že oba účastníci vyjádřili výslovný souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (žalobce v podání ze dne 8. 4. 2024 a žalovaný ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

VI.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1

písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí, soud v souladu s § 75 odst. 3 s. ř. s. nepřihlížel.

17. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS) a že správní soudy neprovádějí dokazování správním spisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS).
18. Žaloba je nedůvodná.

Právní regulace územního řízení

19. § 79 odst. 1 věta první stavebního zákona stanoví, že rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.
20. § 82 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že rozhodnutí o dělení pozemků stanoví podmínky pro nové rozdělení pozemků. Rozhodnutí o dělení pozemků je možno vydat pouze na žádost podanou všemi vlastníky všech dotčených pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí, nebo oprávněnou osobou za účelem uplatňování předkupního práva pro veřejně prospěšné stavby (§ 82 odst. 2 stavebního zákona).
21. Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona schvaluje stavební úřad územním rozhodnutím navržený záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci, případně stanoví podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby.
22. § 90 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky (a) stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, (b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, (c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
23. Stavební úřad zamítne žádost o vydání územního rozhodnutí, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy (viz § 92 odst. 2 stavebního zákona).

24. Podle § 89 odst. 2 stavebního zákona se nepřihlíží k závazným stanoviskům a námitkám k věcem, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územně plánovací dokumentace.

Námitky souseda v územním řízení

25. Účastníkem územního řízení je osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno [viz § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona; dále jen „Soused“].
26. Správní orgány jsou povinny přihlížet jen k těm námitkám Souseda, které (vedle ostatních podmínek) splňují dvě kumulativní podmínky: (1) námitka směřuje proti projednávanému záměru a (2) namítanými skutečnostmi může být přímo negativně dotčeno Sousedovo vlastnické nebo jiné věcné právo (viz § 89 odst. 4 stavebního zákona).
27. Pokud vznikla správním orgánům povinnost k námitce Souseda přihlížet, musí ji posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah její působnosti (viz § 89 odst. 6 stavebního zákona).

Námitky souseda v soudním řízení správním

28. Žalobce je oprávněn prostřednictvím správní žaloby hájit pouze svá procesní a hmotná práva. Soudní řád správní je obrannou, nikoliv kontrolní normou, a slouží tudíž k tomu, aby žalobce či navrhovatel mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoliv cizí, právní sféru. Podat tzv. žalobu ve veřejném zájmu (actio popularis) ve prospěch jiných osob umožňuje soudní řád správní pouze zákonem stanoveným subjektům, konkrétně nejvyššímu státnímu zástupci a veřejnému ochránci práv, příp. za stanovených podmínek ekologickým spolkům apod. Správní soudnictví je podle § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 18 a tam citovaná judikatura, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 80). Správní soud je povinen v mezích konkrétní žalobní námitky, byť nebyla uplatněna řádně a včas ve správním řízení, za podmínky, že jejím předmětem je záležitost veřejného zájmu a současně se týká možného přímého dotčení vlastnického práva nebo jiného věcného práva žalobce, věcně posoudit správnost sporovaných závěrů správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 6 As 232/2022-23, body 17, 16, 21 až 24).

Předmět správního řízení

29. Z výroků I a II prvoinstančního rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, je zřejmé, že představuje oprávnění stavebníka (a tomu odpovídající povinnost třetích osob strpět výkon takového oprávnění):

a) umístit na záměrové pozemky inženýrské sítě (dopravní a technickou infrastrukturu sestávající z komunikací s veřejným osvětlením, kanalizace, vodovodu, plynovodu a elektrického a sdělovacího vedení)

b) rozdělit záměrové pozemky (na 32 parcel pro budoucí výstavbu rodinných domů a plochy pro komunikace a plochu pro veřejné prostranství).

30. Předmětem prvoinstančního rozhodnutí *nebylo* umístění žádných jiných staveb než uvedených inženýrských sítí ani provedení nejen uvedených inženýrských sítí, ale i jakýchkoli jiných staveb. Prvoinstanční rozhodnutí se zejména netýkalo výstavby rodinných domů.
31. Vymezení předmětu prvoinstančního rozhodnutí je určující pro posouzení, zda, event. jak mohla být hmotná práva žalobce (vlastnické právo k pozemkům žalobce) případně existujícími vadami prvoinstančního rozhodnutí přímo dotčena.

Rozpor s cíli a úkoly územního plánování

32. Podle § 96b odst. 3 stavebního zákona určí orgán územního plánování v závazném stanovisku, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv.
33. Podle § 149 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 4 správního řádu je závazné stanovisko učiněné správním orgánem na základě zákona závazné pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu a správní orgán ho nehodnotí jako důkaz.
34. Žalobce odkazoval¹ obecně na cíle a úkoly územního plánování, komplexnost řešení účelného využití a § 18 stavebního zákona. Tato argumentace nemohla být opodstatněná pro svou obecnost.
35. Dovolával-li se žalobce negativního vlivu záměru na dotčené pozemky, nemohlo jít z povahy věci o důvodnou žalobní námitku ve vztahu ke všem těm dotčeným pozemkům, které nebyly ve vlastnictví žalobce. Žalobce byl oprávněn, jak bylo výše vysvětleno, domáhat se soudní ochrany cestou správní žaloby jen ve vztahu k dotčení svých a nikoli cizích vlastnických práv. Žalobní námitky týkající se negativního vlivu záměru na cizí vlastnická práva tak nemohly být důvodné. Soud proto přezkoumával napadené rozhodnutí jen ve vztahu vlivu záměru na vlastnická práva žalobce k pozemkům žalobce a ostatními dotčenými pozemky se nezabýval.
36. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce včas ve správním řízení namítl v námitkách ze dne 21. 6. 2022², že záměr znemožňuje přístup k pozemkům žalobce a omezuje jejich využití. Stavební úřad k tomu na str. 11 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že záměr je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a bylo k němu vydáno souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování. Stavební úřad dodal, že záměr nemění stávající dopravní obslužnost pozemků žalobce, která je nadále umožněna po obecním pozemku parc. č. Xo, ani znemožňuje budoucí využití pozemku parc. č. Xo dle platného územního plánu.
37. V odvolání žalobce znovu poukázal na to, že záměr znemožňuje dopravní obslužnost (přístup) a zástavbu dotčených pozemků, určených územním plánem k zástavbě bydlením venkovského typu. V napadeném rozhodnutí k tomu žalovaný na str. 6 uvedl, že přístup k pozemkům žalobce je zajištěn po obecních pozemcích parc. č. Xh a Xo, kdy pozemek parc. č. Xo má šířku min. 6,5 m. Žalovaný dodal, že uvedené pozemky byly jako jediný a dostačující přístup k pozemkům žalobce určeny i platným územním plánem a shledány

¹ bod 8 žaloby

² viz též str. 11 prvoinstančního rozhodnutí

příslušným odborem dopravy. Jako dostačující a jediný přístup byly tyto pozemky posouzeny již při projednávání a schvalování platného územního plánu a žalobce měl možnost proti tomu brojit. Považuje-li žalobce přístupový pozemek za příliš úzký, může jej rozšířit oddělenými částmi svých přilehlých pozemků. Podle žalovaného nemá vlastník pozemků parc. č. Xp a Xq povinnost vybudování přístupové cesty k pozemkům žalobce.

38. Žalobní argumentace spočívala v tom³, že pozemky žalobce jsou územním plánem určené k zástavbě pro bydlení venkovského typu a záměrem dojde ke zhoršení jejich dopravní obslužnosti a k jejich znehodnocení znemožněním zástavby na nich. Žalobce tvrdil, že záměr znemožňuje napojení pozemků žalobce na dopravní infrastrukturu, kdy přístup k pozemkům žalobce je vyloučen jak ze severní strany přes příliš úzký pozemek parc. č. Xh, tak i z jižní strany umístěnou větví pozemní komunikace V5 a V4 a přes nově vymezený pozemek parc. č. Xac.
39. Podstatu námitek žalobce soud vnímal tak, že žalobce zamýšlí v souladu s územním plánem na pozemcích žalobce umístit stavby pro bydlení a obává se, že záměrem bude taková zástavba vyloučena v důsledku vyloučení dostatečného trvalého přístupu k takové zástavbě.
40. Z výkresů C.3 Koordinační situace stavby, Katastrální situace stavby a výkresu D.2.2. Situace, které jsou součástí projektové dokumentace založené ve správním spisu, výroku II prvoinstančního rozhodnutí a výpisů z katastru nemovitostí, jež jsou též součástí správního spisu, soud zjistil, že pozemky žalobce parc. č. Xx a Xy vůbec s pozemkem parc. č. Xo nesousedí. Pozemek parc. č. Xx je od pozemku parc. č. Xo vzdálen svým jižním cípem cca 11 m a sousedí jen s pozemkem parc. č. Xy. Jižní hranice pozemku parc. č. Xy je od pozemku parc. č. Xo vzdálena cca 2 m. Pozemek parc. č. Xy však nemezuje s pozemkem parc. č. Xo, neboť v celé jižní straně sousedí s pozemkem parc. č. Xad. Jinými slovy, pozemek žalobce parc. č. Xx je od pozemku parc. č. Xo oddělen dalšími dvěma pozemky (parc. č. Xad a Xy) a pozemek žalobce parc. č. Xy je od pozemku parc. č. Xo oddělen dalším pozemkem (parc. č. Xad). Z uvedených podkladů dále vyplývá, že **jediný zásah záměru (umístění sítě a dělení pozemků) do pozemku parc. č. Xh a pozemku parc. č. Xo v celé jeho délce přiléhající k pozemku žalobce parc. č. Xw i k pozemku parc. č. Xad, na který navazují pozemky žalobce parc. č. Xy a následně Xx, spočívá v tom, že ve východním cípu pozemku parc. č. Xo a jižním cípu pozemku parc. č. Xh bude nově navržená stoka splaškové kanalizace připojena do stávající šachty splaškové kanalizace.**⁴ Dále je z těchto podkladů zřejmé, že severní hranice pozemků žalobce nesousedí s pozemkem parc. č. Xh, který se nachází na východ (nikoli na sever) od nich.
41. Žalobní námitky byly nedůvodné.
42. Zaprvé, žalobce v žalobě vůbec nevymezil, jaká konkrétní část záměru má do jeho věcného práva negativně zasahovat. Zadruhé, záměr nemůže hmotná práva žalobce negativně ovlivnit proto, že zaústění nové splaškové kanalizace do stávající šachty v místě, kde sousedí pozemky parc. č. Xo a Xh, na využití těchto pozemků pro dopravní obslužnost pozemků žalobce nemůže mít z povahy věci žádný vliv. Soud tedy aprobejuje posouzení správních orgánů, že záměr nemění stávající dopravní obslužnost pozemků žalobce po pozemcích parc. č. Xh a Xo.
43. Žalobní námitky byly značně nesrozumitelné, protože žalobcem preferovaný přístup k pozemkům žalobce ze *severní strany* přes pozemek parc. č. Xh, jak bylo výše vysvětleno,

³ body 9 a 10 žaloby

⁴ tento pruh pozemku parc. č. Xo má podle popsaných výkresů projektové dokumentace šíři nejméně 7 m

vůbec nepřichází do úvahy a žádného *nově vymezeného pozemku parc. č. Xac* se záměr jako předmět napadeného rozhodnutí netýká. Nebylo na soudu, aby uvedenou souvislost pozemků parc. č. Xac a Xh s přístupností pozemků žalobce vyhledával a stával se tak advokátem žalobce v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení⁵.

44. Žalobce vůbec nevysvětlil, jak by mohl předmět napadeného rozhodnutí přístupnost pozemků žalobců ovlivnit, aniž to bylo z obsahu spisu zřejmé. To, jak byly rozděleny cizí pozemky, z povahy věci přístup žalobce ovlivnit nemohlo – dělení cizích pozemků se vlastnických práv žalobce dotknout nemohlo. Povolení umístění dopravní a technické infrastruktury na cizích pozemcích též na přístupnost pozemků žalobce nemohlo mít vliv, kdy žalobce nijak konkrétně netvrdil, proč by konkrétně umístěná infrastruktura přístup k pozemkům žalobce omezovala. Zmínil-li žalobce v žalobě větve pozemní komunikace V5 a V4, neporozuměl soud tomu, jak by mohly pozemní komunikace (umístěné přes 30 m od jižních hranic pozemků žalobce⁶) ovlivnit přístupové možnosti žalobce k pozemkům žalobce. Jinými slovy, žalobce neuvedl, jak by mohlo dělení pozemků a umístění infrastruktury ve srovnání se stavem před vydáním napadeného rozhodnutí negativně ovlivnit jeho přístup k pozemkům.
45. Navíc jak bylo uvedeno výše, stavební úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích učinili závěr, že záměr je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, se závaznými stanovisky dotčeného orgánu územního plánování a silničního správního úřadu. Žalovaný učinil závěr, že žalobce může využít k přístupu k pozemkům žalobce obecní pozemky parc. č. Xh a Xo (posledně uvedený s šířkou nejméně 6,5 m), které byly jako jediný a dostačující přístup k pozemkům žalobce určeny územním plánem, kdy žalobce měl případně brojit proti takovému přístupu v řízení o přijetí územního plánu. Žalovaný dodal, že přístupové možnosti k pozemkům žalobce může zajistit žalobce i oddělením částí svých pozemků, kdy žalobce nemá právo v rámci předmětného územního řízení požadovat na vlastníkově pozemků parc. č. Xp a Xq vybudování přístupové cesty k pozemkům žalobce.
46. Proti závěrům správních orgánů uvedeným v předchozím bodě žalobce v žalobě ničeho nenamítl a soud z nich tedy při posouzení důvodnosti žalobních námitek mohl vycházet. Žalobce zejména nespороval, že žalobce může využít k přístupu k pozemkům žalobce obecní pozemky parc. č. Xh a Xo, které byly jako jediný a dostačující přístup k pozemkům žalobce určeny územním plánem, příp. část pozemků žalobce. Soud tak aprobuje závěr správních orgánů, že předmětným územním rozhodnutím nedojde k nezákonnému zásahu do práva přístupu žalobce k pozemkům žalobce. Žalobce mohl brojit proti řešení svých přístupových možností zvoleným územním plánem v řízení o přijetí územního plánu, jelikož právě územním plánem obce B. bylo regulováno využití zastavitelné plochy bydlení v lokalitě 8-BČ⁷, kdy šlo v souladu s výše citovaným § 89 odst. 2 stavebního zákona o otázku rozhodnutou při vydání územně plánovací dokumentace. Závaznými stanovisky dotčených orgánů (orgánu územního plánování v podobě Revizního stanoviska a silničního správního orgánu v podobě souhlasného závazného stanoviska odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 30. 11. 2023, č. j. PK-DSH/18297/23) byl závazně potvrzen soulad záměru s územně plánovací dokumentací i s požadavky napojení na veřejnou dopravní nebo technickou

⁵ srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78

⁶ srov. výkres C.3 Koordinační situace stavby, který je součástí projektové dokumentace založené ve správním spisu

⁷ viz např. str. 2 Revizního stanoviska

infrastrukturu. Soud souhlasí se žalovaným i v tom, že přístup k pozemkům žalobce může řešit žalobce i využitím vlastních pozemků, kdy jej bez dalšího nemůže nárokovat po vlastnících cizích pozemků.⁸

47. Soud shrnuje, že žalobce netvrdil, jak konkrétně se umístění inženýrských sítí a dělení pozemků, což právě a jediné byl předmět územního rozhodnutí, negativně projevilo v přístupu k pozemkům žalobce, natož jejich znehodnocení. Správní orgány oproti tomu ve svých rozhodnutích vysvětlily, proč územní rozhodnutí nepředstavuje nezákonné omezení přístupových možností k pozemkům žalobce a žalobce s konkrétní argumentací odůvodňující jejich závěry v žalobě nijak nepolemizoval.
48. Žalobce dále namítl⁹, že se Revizní stanovisko nevypořádalo s jeho námitkami, že znemožnění napojení pozemků žalobce na dopravní infrastrukturu je v rozporu s územním plánem, který danou lokalitu určil pro zástavbu venkovským bydlením. S odkazem na smysl a účel stavebního zákona a závaznost územního plánu žalobce nesouhlasil s tím, že nemusí být použito hlavní využití daných ploch podle územního plánu z důvodu limitů, které využití znemožní.
49. Pokud účastník v odvolání napadne obsah závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (viz § 149 odst. 7 správního řádu).
50. Soud přezkoumává k žalobní námitce zákonnost závazného stanoviska za následujících podmínek. Podle ustálené judikatury správních soudů správní soudy nemohou nahrazovat odborný názor správního orgánu, jenž náleží do jeho diskreční pravomoci na základě správního uvážení. Správní soud zruší podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost tehdy, když zjistí, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Rozhoduje-li správní orgán v mezích správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015–24, bod 20). Úkolem soudu tedy není nahrazovat odbornou činnost dotčených orgánů. Jejich úkolem je přezkoumat, zda závazné stanovisko dostatečně a přesvědčivě odůvodňuje své závěry, resp. zda v základních parametrech odpovídá požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 As 204/2022–31, bod 22 a tam citovaná judikatura). „Nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu (nyní § 149 odst. 5 správního řádu) obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (...).“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As

⁸ Obiter dictum soud konstatuje, že podle Hlavního výkresu - dopravní infrastruktura územního plánu obce B. pozemky parc. č. Xh a Xo byly určeny pro dopravní napojení pozemků žalobce.

⁹ viz body 11 až 13 žaloby

32/2021-64, bod 38, nebo ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, bod 40). Obstojí-li závazné stanovisko při soudním přezkumu, může soud převzít jeho odborné věcné závěry do odůvodnění svého rozsudku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, bod 40). Je-li však závazné stanovisko nepřezkoumatelné, trpí vadou nepřezkoumatelnosti i rozhodnutí správního orgánu.

51. Soud ze str. 3 a 4 Revizního stanoviska zjistil, že zde nadřízený orgán územního plánování vypořádal námitku žalobce znepřístupnění pozemků žalobce tím, že v územním plánu jsou jako pozemky zajišťující dopravní obslužnost pozemků žalobce určeny pozemky parc. č. Xh a Xo (plocha dopravní infrastruktury – místní komunikace, polní cesty), kdy záměr do těchto pozemků nijak nezasahuje, a proto neznemožňuje dopravní řešení zvolené územním plánem. Nadřízený orgán územního plánování doplnil, že z územního plánu nevyplývá povinnost žadatele o územní rozhodnutí ohledně záměru řešit napojení pozemků, které nejsou součástí záměru. Dále nadřízený orgán územního plánování dodal, že z *obecného hlediska* neplatí, že by pozemky v zastavěném území musely být využity k hlavnímu využití povoleném územním plánem, kdy se mohou vyskytnout limity, které takové využití omezí.
52. Žalobní námitky nebyly důvodné. Žalobce totiž v žalobě pominul, že dotčený orgán v revizním stanovisku jeho námitky nepominul a dostatečně je vypořádal způsobem popsaným v předchozím odstavci, jehož podstatu převzal žalovaný do napadeného rozhodnutí. Dotčený orgán žalobci srozumitelně a logicky vysvětlil, že územní plán pro dopravní napojení pozemků žalobce nevymezil plochy dotčené záměrem, nýbrž jiné plochy, a proto záměr nemůže nijak negativně ovlivnit přístupové možnosti pozemků žalobce v rozporu s územním plánem. Územní rozhodnutí nevykazuje ani nezákonnost v tom, že by v rozporu s územním plánem nezavazovalo žadatele o územní rozhodnutí zajistit žalobci přístup k pozemkům žalobce.
53. Soud souhlasí s žalovaným i v obecném východisku, že podmínky využití plochy stanovené v územním plánu samy o sobě nezakládají povinnost vlastníka plochy využít ji k povolenému účelu, ani právo vlastníka k takovému využití plochy (např. je-li takové právo vyloučeno z jiných důvodů). Argumentoval-li žalobce v bodě 13 žaloby smyslem a účelem stavebního zákona, principy územního plánování a závazností územního plánu, neuvedl v tomto směru žádné konkrétní údaje, ať už skutkového nebo právního charakteru. Žalobce pominul, že obecně územně plánovací dokumentace představuje typicky limity využití území, nikoli (ničím nepodmíněnou) povinnost dané území určitým stanoveným způsobem využít. Bude-li chtít žalobce na pozemky žalobce umístit stavbu, bude muset stejně jako kdokoli jiný dodržet nejen limity využití územního plánu, ale i všechny jiné povinnosti stanovené v obecně závazných právních předpisech. Budou-li tyto jiné povinnosti vylučovat využití plochy dle územního plánu, nebude dané využití přípustné, i když ho územní plán povoluje. Jinými slovy, územní plán nepředstavuje generální souhlas s využitím území tak, jak ho územní plán dovoluje, neboť jde jen o jednu z podmínek umístění a povolení stavby v dané ploše. Nelze přisvědčit obecnému žalobnímu východisku, že jedním z úkolů orgánů státní správy je zohledňovat vliv jejích rozhodnutí na hodnotu pozemků žalobce – žalobci nesvědčí žádné legitimní očekávání relevantní pro činnost státní správy, že hodnota jeho pozemků bude stagnovat nebo bude zvýšena. Správní orgány nepochybně byly vázány územním plánem a soulad prvoinstančního rozhodnutí s územním plánem byl přezkoumatelně odůvodněn dotčeným orgánem územního plánování, jak bylo výše vysvětleno. Soud nezjistil, že by správní orgány tak, jak tvrdí žalobce, nešetřily veřejné zájmy a práva účastníků a

rozhodovaly na úkor žalobce ve prospěch stavebníka. Tyto polemiky se však týkaly otázek, které nebyly stěžejním rozhodovacím důvodem, relevantním pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

54. Obiter dictum k žalobním námitkám vzneseným opožděně v podání ze dne 17. 6. 2024 uvádí soud následující: Pozemek parc. č. Xo *v části vymezené územním plánem* byl v územním plánu posouzen jako dostatečný přístup k pozemkům žalobce a žalobce měl možnost proti tomu brojit v procesu přijetí územního plánu. Žalobcem citované obecné povinnosti z územního plánu ohledně dopravní obsluhy rozvíjených území a dosavadních komunikací byly v územním plánu konkretizovány ve výkresové části právě vymezením části pozemku parc. č. Xo, určeného pro dopravní obsluhu pozemků žalobce. V rámci procesu přijetí územního plánu byly váženy všechny zájmy na zvoleném řešení a bylo na žalobci, aby případnou nepřiměřenost nebo nezákonnost řešení sporoval právě v tomto procesu.
55. Námitky týkající se odkanalizování záměru též nebyly důvodné.
56. Stavební úřad v podmínkách pro umístění stavby na str. 7 a jako součást výroku III prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že napojení na jednotnou kanalizaci bude odsouhlaseno správcem kanalizace a provozovatele ČOV, která musí být dostatečně kapacitní pro připojení 32 stavebních pozemků. Dále stavební úřad na str. 16 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že kanalizace bude řešena v dalším stupni projektové dokumentace a že do zkapacitnění stávající ČOV nebude zprovozněna. Stavební úřad zde zdůraznil, že součástí záměru nejsou kanalizační přípojky, ale jen kanalizační řad, odsouhlasený Vodárnou Plzeň a.s.
57. V napadeném rozhodnutí žalovaný k tomu na str. 6 a 7 uvedl, že jednak se uvedené námitky netýkají posuzovaného záměru (dělení pozemků a umístění dopravní a technické infrastruktury) a jednak své námitky žalobce neodůvodnil dotčením svých vlastnických práv. Proti právě popsánému odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce v žalobě ničeho nenamítl a soud z nich tedy při posouzení důvodnosti žalobních námitek vycházel. Soud konstatuje, že žalobce v žalobě netvrdil, jak konkrétně se řešení odkanalizování *umístěných inženýrských sítí a dělení pozemků*, což právě a jediné byl předmět územního rozhodnutí, negativně projevilo v jeho vlastnických právech. Proto vypořádání této námítky správními orgány v jejich rozhodnutích při soudním přezkumu obstálo.
58. Soud aprobuje závěr žalovaného, který žalobce v žalobě nijak nezpochybnil, že záměr žádnou potřebu odkanalizování v rozporu s územním plánem nevyvolal. Záměrem je, jak soud již výše opakovaně zdůraznil, dělení pozemků a umístění dopravní a technické infrastruktury. Správní orgány tak nemohly pochybit tím, že se nezabývaly odkanalizováním rodinných domů. Soud poukazuje na to, že žalobce na str. 5 svého odvolání ze dne 18. 4. 2023 námitky týkající se odkanalizování vztahoval k *likvidaci splaškových vod z lokality rodinných domů*. Žalobce nijak nevysvětlil, jak se jím vytýkaný nedostatek negativně projevuje v jeho vlastnickém právu k pozemkům žalobce. Soud tak aprobuje dostatečné vypořádání této námítky žalovaným na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, že předmět prvoinstančního rozhodnutí správně neřešil odvádění odpadních vod a odkanalizování rodinných domů a že žalobce neuvedl, jakým způsobem se měly namítané nedostatky dotknout jeho vlastnických práv.

59. Žalobce v žalobě namítl¹⁰, že odkanalizování záměru nesplňuje požadavky stanovené územním plánem a že závěr Revizního stanoviska, že se tento požadavek týká jen zastavěného území, a nikoliv zastavitelných ploch, je v rozporu s textem územního plánu. Žalobce poukázal na to, že aktuální kapacitní a technické možnosti kanalizační sítě neumožňují napojení dalších producentů odpadních vod a územní plán vylučuje odkanalizování jinak než napojením na ČOV - realizace splaškové kanalizace s napojením na ČOV není realizovatelná, přičemž územní plán jinou možnost nepřipouští. Ani napadené rozhodnutí tyto námitky podle žalobce nevypořádalo.
60. Námitky nemohou být důvodné už jen proto (bez ohledu na případné dotčení veřejného zájmu), že žalobce netvrdil v žalobě, jak konkrétně se jím vytčená vada mohla negativně promítnout do jeho věcného práva.
61. Nebylo sporu o tom, že územní plán obce B. stanoví: *Ochrana vod na katastrálním území B. vyžaduje důsledné odkanalizování zastavěného území sídla a přivedení všech odpadních vod na ČOV.*¹¹ Soud souhlasí s posouzením nadřízeného orgánu územního plánování na str. 4 revizního stanoviska, že požadavek územního plánu na zaústění splaškové kanalizace cestou stávajících stok do ČOV se podle textu územního plánu týká jednoznačně jen *zastavěného území*. Tím je, jak správně odkázal dotčený orgán v Revizním stanovisku, podle § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona území vymezené územním plánem nebo postupem podle stavebního zákona. Žalobce v žalobě nezpochybnil závěr Revizního stanoviska, že Záměr není součástí zastavěného území obce. Žalobce však v žalobě prezentoval výklad územního plánu, že pro „druhou část podmínky“ spočívající v *přivedení všech odpadních vod na ČOV* není významné, zda jde o zastavěné území. Jinými slovy, žalobce tvrdí, že celé území obce bez jakýchkoli podmínek musí být odkanalizováno odvodem na ČOV. Taková interpretace uvedené věty územního plánu však jeho textu ani smyslu neodpovídá. Sporná věta přikazuje, aby odvod odpadních vod (právě a jen) ze zastavěného území obce byl řešen kanalizací ústící do ČOV. Z textu věty nevyplývají, jak se podává z argumentace žalobce, dva izolované příkazy, že (1) zastavěné území je nutno odkanalizovat a (2) odpadní vody ze všech součástí území obce (zastavěné území i zastavitelné plochy i nezastavěné území), je nutno odvést do ČOV. Takovou interpretaci vylučuje dikce první část věty, která nejprve přikazuje odkanalizovat zastavěné území (jakýmikoli způsoby včetně bezodtokové jímky), kdy druhá věta první větu zjevně konkretizuje tak, že způsob zneškodnění odpadních vod (odkanalizování zastavěného území) je omezen na odvod odpadních vod na ČOV. Jazykově by jinak věta nedávala smysl: Při vypuštění první části věty, která se podle žalobce nevztahuje na druhou část věty (*ochrana vod na katastrálním území B. vyžaduje důsledné odkanalizování zastavěného území sídla*), by zbývající torzo věty (*ochrana vod na katastrálním území B. vyžaduje přivedení všech odpadních vod na ČOV*) znamenalo, že celé území obce, bez ohledu na jeho druh v té které části (tedy včetně např. zemědělských či lesních ploch), by muselo být odkanalizováno odvodem do ČOV. Soud poukazuje též na to, že podle § 38 odst. 1 vodního zákona jsou *odpadními vodami* vody použité v obytných, průmyslových, zemědělských, zdravotnických a jiných stavbách, zařízeních nebo dopravních prostředcích, pokud mají po použití změněnou jakost (složení nebo teplotu) a jejich směsi se srážkovými vodami, jakož i jiné vody z těchto staveb, zařízení nebo dopravních prostředků odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod.

¹⁰ viz body 14 až 20 žaloby

¹¹ viz bod 15 žaloby

§ 5 odst. 3 vodního zákona stanoví, že *srážkovou vodou* je povrchová voda vzniklá dopadem atmosférických srážek na stavby.

62. Soud shrnuje, že územní plán stanovil požadavek na to, aby odpadní vody vzniklé použitím ve stavbách na zastavěném území obce byly odvedeny kanalizací do ČOV. Prvoinstančním rozhodnutím nebyly umístěny ani povoleny žádné stavby, v nichž by se používala voda tak, aby se z ní stala voda odpadní. Záměr spočíval v dělení pozemků a umístění inženýrských sítí, které žádné odpadní vody neprodukuje.
63. Nedůvodnou byla i žalobní námitka týkající se hlukové studie.
64. V řízení před stavebním úřadem žalobce absenci hlukové studie nenamítal a s touto námitkou přišel až v odvolání. Žalovaný přitom nemusel přihlížet k novým skutečnostem vzneseným žalobcem až v odvolání.¹²
65. V napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 6 a 7 uvedl, že námitky ve vztahu k hlukové studii žalobce neodůvodnil dotčením svých vlastnických práv a netýkají se posuzovaného záměru, kdy hluková studie z října 2020 je součástí správního spisu.
66. Námitky žalobce nemohou být důvodné už jen proto (bez ohledu na případné dotčení veřejného zájmu), že žalobce netvrdil v žalobě, jak konkrétně se jím vytčená vada mohla negativně promítnout do jeho věcného práva. Soud znovu zdůrazňuje, že předmětem řízení vedeného správními orgány bylo dělení pozemků a umístění inženýrských sítí. Žalobce v žalobě nijak nevysvětlil, jak by se mohl *hluk produkováný právě a jedině tímto záměrem* negativně dotknout jeho věcných práv. Žalobce netvrdil, že byl záměr měl produkovat hluk, který by ho měl nadlimitně obtěžovat, kdy z obsahu správního spisu ani náznak takové obavy nevyplývá.¹³
67. V Koordinovaném stanovisku dotčený orgán uvedl, že záměr není nutno posuzovat podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Ve Stanovisku ŽP2 sdělil Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, že nezahrnuje záměr umístění, provedení ani užívání zdroje hluku a nebylo tedy nutné posuzovat záměr podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší.
68. Soud shrnuje, že posouzení všech dotčených orgánů, že vzhledem k tomu, že se řeší dělení pozemků a umístění inženýrských sítí, není nutno zabývat se hlukem produkováným záměrem nebo hlukem ohrožujícím záměr, je tedy správné. Stejně tak správné i posouzení žalovaného, že z obsahu spisu ani tvrzení žalobce nevyplývalo, že by žalobce mohl být (právě a jen) záměrem negativně zasažen, pokud jde o hluk.
69. Soud neměl důvod se zabývat tím, že stavební úřad a žalovaný ve svých rozhodnutích rozporně uvedli, že hluková studie zpracována (ne)byla. Zprvce platí, že správní rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného tvoří jeden celek, tudíž žalovaný mohl korigovat závěr stavebního úřadu o nezajištění hlukové studie. Zadruhé, i kdyby byl závěr žalovaného, že hluková studie zpracována byla, nepřezkoumatelný, nemohla mít tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí: Jelikož hluková studie zpracována být z výše uvedených důvodů nemusela a žalobce netvrdil, že a proč by měl být hlukem spojeným se

¹² viz § 82 odst. 4 správního řádu

¹³ Obiter dictum soud uvádí, že v územním plánu je pro lokalitu 8-BČ stanoveno, že před vydáním územního rozhodnutí musí být zpracována hluková studie pro hluk z okolní dopravy na základě, které bude stanovena regulační stavební čára. Z územního plánu je zřejmý požadavek na hlukovou studii ve fázi posuzování umístění rodinných domů v dané lokalitě, kdy hluková studie měla rozptýlit obavy z nadměrného *hluku z okolní dopravy*.

záměrem dotčen na svých věcných právech, nemohl nedostatek při identifikaci hlukové studie v napadeném rozhodnutí a jejím posouzení atakovat nezákonnost napadeného rozhodnutí.

70. Obiter dictum soud uvádí, že podle stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 16. 8. 2021, č. j. KHSPL 21512/21/2021, kterou předložil stavebník stavebnímu úřadu spolu s žádostí, se *výstavbou komunikací nepředpokládá negativní ovlivnění hlukem v dané lokalitě, kdy stavba rodinných domů není předmětem dokumentace*. I podle potvrzujícího stanoviska Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 26. 6. 2023, č. j. MZDR 20602/2023-4/OZV, s nímž byl žalobce seznámen přípisem žalovaného ze dne 19. 9. 2023, se *výstavbou komunikací nepředpokládá negativní ovlivnění hlukem v dané lokalitě, kdy záměr technické infrastruktury nedisponuje žádným chráněným venkovním prostorem či chráněným venkovním prostorem stavby vzhledem ke komunikaci II/605 – chráněnými objekty v rámci nové obytné zóny budou objekty jednotlivých rodinných domů, které však budou povolovány v rámci následných samostatných řízení*. Nad rámec potřebného lze kromě výše uvedeného dodat i to, že územní studie založená ve správním spisu (Lokalita bydlení B. U F. v k. ú. B., č. 8021020, ze dne 26. 10. 2020, zpracovaná J. K.), se týká podle svého závěru pouze a jedině *vlivu dopravy na místní komunikaci II. třídy č. 605 na budoucí venkovní chráněný prostor stavby záměru - objektů rodinných domů v lokalitě P. d. (U F.)*.

Závazná stanoviska

71. Žalobní bod týkající se nedostatků platnosti závazných a podkladových stanovisek nebyl důvodný.
72. Soud předznamenává, že podle ustálené judikatury správních soudů¹⁴ není sporu o tom, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní řád sice neobsahuje konkrétní ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, vyplývá z něj ale implicitně. Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. To platí i pro rozhodování odvolacího správního orgánu.
73. Soud dále připomíná, že nepřihlížel k vadám správního řízení, o nichž nebylo lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí.¹⁵
74. Koordinované stanovisko obsahuje souhlasné vyjádření odboru životního prostředí k záměru, pokud jde o jeho dopady vzhledem k vodnímu zákonu, lesnímu zákonu a zákonům o ochraně přírody a krajiny, o ochraně zemědělského původního fondu, o odpadech a o ochraně ovzduší.¹⁶ Toto vyjádření není závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 správního řádu.
75. Stanovisko ŽP1 pozbylo platnosti dne 6. 12. 2023.¹⁷ Jde o *závazné* stanovisko podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona ke stavbě vyústního objektu na pozemku parc. č. Xm.

¹⁴ viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 Azs 131/2023-33, a tam odkazovaná judikatura

¹⁵ srov. § 75 odst. 3 a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

¹⁶ viz jeho výrok 1)

¹⁷ viz jeho třetí podmínka: platnost 24 měsíců od 6. 12. 2021

76. Stanovisko ŽP2 konstatovalo, že Koordinované stanovisko není závazným stanoviskem, a proto ho nelze přezkoumávat postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu. Krajský úřad ve Stanovisku ŽP2 dodal, že vydaná stanoviska v oblasti ochrany životního prostředí jsou dostatečná.¹⁸ Toto vyjádření není závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 správního řádu.
77. Stanovisko PV1 pozbylo platnosti dne 10. 9. 2023.¹⁹ Toto vyjádření není závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 správního řádu.²⁰
78. Stanovisko PV2, které pozbude platnosti dne 2. 1. 2025²¹, odkázalo na PV1 a explicitně potvrdilo jeho podmínky. Jde o vyjádření správce povodí podle 54 odst. 4 vodního zákona z hlediska zájmů daných příslušnými plány v oblasti vod a z hlediska dalších zájmů sledovaných vodním zákonem.
79. Stanovisko GASNET1 pozbylo platnosti dne 24. 8. 2023.²² Jde o sdělení vlastníka technické infrastruktury podle § 161 odst. 1 stavebního zákona o poloze technické infrastruktury, podmínkách napojení, ochrany a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby.
80. Stanovisko GASNET2 pozbylo platnosti dne 6. 10. 2023.²³ Jde o sdělení vlastníka technické infrastruktury podle § 161 odst. 1 stavebního zákona o poloze technické infrastruktury, podmínkách napojení, ochrany a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby.
81. Sdělení ČEZ ICT Services, a.s. a sdělení Telco Pro Services, a.s. ze dne 31. 8. 2020 pozbyla podle svého textu platnosti dne 31. 8. 2021. Jde o sdělení vlastníků technické infrastruktury podle § 161 odst. 1 stavebního zákona o poloze technické infrastruktury, podmínkách napojení, ochrany a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby.
82. Protokol GasNet, s.r.o. o zajištění kapacity č. 4000237483 ze dne 5. 5. 2021 pozbyl platnosti dne 5. 5. 2022. Jde o potvrzení provozovatele distribuční plynové soustavy o zajištění kapacitní možnosti připojení záměru k plynárenské soustavě.
83. Vyjádření CETIN a.s. ze dne 6. 10. 2021 pozbylo podle svého úvodního textu platnosti dne 6. 10. 2023. Jde o sdělení vlastníka technické infrastruktury podle § 161 odst. 1 stavebního zákona o poloze technické infrastruktury, podmínkách napojení, ochrany a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby.
84. Soud na tomto místě považuje za vhodné vysvětlit rozdíl mezi závazným stanoviskem a podkladovým stanoviskem.
85. Při výkonu své pravomoci podle § 2 odst. 2 správního řádu byl stavební úřad vázán závěry závazných stanovisek podle § 149 správního řádu ve spojení s § 50 odst. 4 správního řádu, v nichž dotčené orgány prosazovaly a chránily jednotlivé veřejné zájmy. To znamená, že stavební úřad závěry dotčených orgánů nehodnotil, ale závazné posouzení dotčeného orgánu musel převzít. V posuzované věci bylo takto jako závazné stanovisko opatřeno z podkladů zmíněných žalobcem v bodě 2) žaloby jen Stanovisko ŽP1. Vázanost

¹⁸ viz jeho str. 1 a 3

¹⁹ viz jeho str. 3: platnost 24 měsíců od 10. 9. 2021

²⁰ viz bod 45 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 As 143/2016-121

²¹ viz jeho str. 2: platnost 2 roky od 2. 1. 2023

²² viz jeho str. 6: platnost 24 měsíců od 24. 8. 2021

²³ viz jeho str. 3: platnost 24 měsíců od 24. 8. 2021

stavebního úřadu tímto závazným stanoviskem se opírá o § 149 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 4 správního řádu v návaznosti na § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona.

86. Od závazných stanovisek je nutno odlišovat podkladová stanoviska, jejichž obsah nebyl pro stavební úřad závazný, ale jejich opatření bylo pro vydání prvoinstančního rozhodnutí nezbytné nebo vhodné (dále jen „*podkladová stanoviska*“).
87. Obecně platí, že absence platných závazných stanovisek a podkladových stanovisek ke dni rozhodování správního orgánu představuje vadu řízení, která nepochybně *může mít* podle konkrétních okolností vliv na zákonnost správního rozhodnutí.
88. Dále obecně platí, že časová platnost závazných a podkladových stanovisek není obecně upravena. Jejich platnost je zpravidla neomezená. Samotné plynutí času nemá na jejich využitelnost vliv. Stanoviska jsou použitelná do doby, dokud nedojde ke změně poměrů. Smyslem stanovisek dotčených orgánů je zajistit ochranu zákonem chráněných zájmů.
89. Stavební úřad byl povinen v územním řízení (přezkoumatelně) mimo jiné posoudit, zda je záměr v souladu (i) s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem a (ii) s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo stavebního zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.²⁴ Tato povinnost stavebního úřadu navazuje na povinnost stavebníka připojit k žádosti jednak závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů nebo stavebního zákona, nevydává-li se koordinované závazné stanovisko podle § 4 odst. 7 nebo závazné stanovisko vydávané správním orgánem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí, anebo nepostupuje-li se podle § 96b odst. 2, a dále stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem²⁵.
90. Stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury nejsou pro stavební úřad závazná se musí obsahově vztahovat k tomu, (i) *zda a jaké požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu záměr vytváří*, (ii) *zda a jak budou tyto nároky řešeny konkrétním napojením záměru na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu*, (iii) *a zda jsou záměrem dotčena ochranná a bezpečnostní pásma, resp. jak bude tento zásah vyřešen*. V této souvislosti soud ještě ve smyslu § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona poukazuje na § 23 odst. 1 větu první vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle níž se stavby podle druhu a potřeby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na sítě technické infrastruktury a pozemní komunikace a aby jejich umístění na pozemku umožňovalo mimo ochranná pásma rozvodu energetických vedení přístup požární techniky a provedení jejího zásahu. V posuzované věci byla takto opatřena z podkladů zmíněných žalobcem v bodě 2) žaloby tato nezávazná podkladová stanoviska: Stanovisko GASNET1, Stanovisko GASNET2, sdělení ČEZ ICT Services, a.s., sdělení Telco Pro Services, a.s., protokol GasNet, s.r.o. o zajištění kapacity a vyjádření CETIN a.s.
91. Stanoviska dotčených orgánů vztahující se k vlivu záměru na jiné chráněné veřejné zájmy, která nejsou pro stavební úřad závazná, se musí obsahově vztahovat k tomu, zda je záměr v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů na úseku, jehož ochrana je v gesci toho kterého subjektu. V posuzované věci byla takto opatřena z podkladů zmíněných žalobcem

²⁴ srov. § 90 odst. 1 písm. b) a c) stavebního zákona

²⁵ srov. § 86 odst. 2 písm. b) a c) stavebního zákona

v bodě 2) žaloby tato nezávazná podkladová stanoviska: Stanovisko ŽP2, Stanovisko PV1 a Stanovisko PV2.

92. Podkladová (nezávazná) stanoviska, jejichž neplatnost žalobce v žalobě namítl, rozdělil soud do dvou skupin, podle toho, zda ke dni vydání napadeného rozhodnutí (ne)byla platná.
93. **První skupina nezávazných podkladových stanovisek**, jichž se týkaly žalobní námitky²⁶ a která byla podle výše popsanych zjištění soudu v době vydání napadeného rozhodnutí platná, sestávala ze Stanoviska ŽP2, ze Stanoviska PV1 a ze Stanoviska PV2.
94. Pokud jde o Stanovisko ŽP2 bez časově omezené platnosti, v bodě 21.A. žalobce jeho platnost explicitně nezpochybňoval, ale uvedl, že není potvrzujícím ani měnícím stanoviskem podle § 149 odst. 7 správního řádu a že absentuje platné závazné stanovisko odboru životního prostředí. Jak soud výše vysvětlil, pro rozhodnutí správních orgánů nebylo zapotřebí závazné stanovisko odboru životního prostředí, pokud jde o jeho dopady vzhledem k vodnímu zákonu, lesnímu zákonu a zákonům o ochraně přírody a krajiny, o ochraně zemědělského původního fondu, o odpadech a o ochraně ovzduší. V posuzované věci dotčený orgán²⁷ vydal nejprve Koordinované stanovisko obsahující souhlasné vyjádření odboru životního prostředí k záměru, které nemělo charakter závazného stanoviska, kdy Stanovisko ŽP2 toto konstatovalo a doplnilo, že z tohoto důvodu nelze Koordinované stanovisko přezkoumávat postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu. Nadřízený dotčený orgán ve Stanovisku ŽP2 dodal, že vydaná stanoviska v oblasti ochrany životního prostředí jsou dostatečná a že nebyly dány zákonné důvody pro vydání závazného stanoviska. Koordinované stanovisko v části vyjádření odboru životního prostředí tedy nebylo závazným stanoviskem, nýbrž vyjádřením podle § 154 správního řádu a jeho přezkum podle § 149 odst. 7 správního řádu nepřicházel do úvahy. Žalobce v žalobě netvrdil, že by z nějakého obecně závazného právního předpisu povinnost vydat závazného stanoviska vyplývala. Námitky nedostatku závazného stanoviska ve vztahu k posouzení dopadů záměru vzhledem k vodnímu zákonu, lesnímu zákonu a zákonům o ochraně přírody a krajiny, o ochraně zemědělského původního fondu, o odpadech a o ochraně ovzduší, tak nemohly být důvodné. O platnosti Koordinovaného stanoviska a Stanoviska ŽP2 nevznikly pochybnosti a žalobce vůči jejich platnosti ničeho nenamítl.
95. Pokud jde o Stanoviska PV1 a PV2, pak je z nich zřejmé, že Stanovisko PV2, platné v době vydání napadeného rozhodnutí, představuje podle svého obsahu souhlasné stanovisko k záměru ve vztahu k jeho dopadům do zájmů chráněných Národním plánem povodí Labe, Plánem dílčího povodí Berounky, a do zájmů daných vodním zákonem. Současně Stanovisko PV2 explicitně potvrdilo podmínky záměru stanovené ve Stanovisku PV1. Z platného Stanoviska PV2 je zřejmý souhlas dotčeného orgánu se záměrem i podmínky jím stanovené. Je nutno zdůraznit, že v době vydání Stanoviska PV2 bylo Stanovisko PV1 platné, tudíž dotčenému orgánu nic nebránilo v odkazu na jeho podmínky. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že by mělo vadu Stanoviska PV2 představovat to, že po jeho vydání pozbylo platnost Stanovisko PV1. Jde o určitost stanoviska dotčeného orgánu, kdy pozbytí platnosti Stanoviska PV1 po vydání Stanoviska PV2 nemá na jeho určitost žádný vliv. Žalobce v tomto směru nic konkrétního ani nenamítl.
96. Žalobní námitky tedy v tomto rozsahu nebyly důvodné, protože správní orgány zajistily platné Stanovisko PV2 a platné Koordinované stanovisko, posledně uvedené navíc

²⁶ viz bod 21.A. a 21.B. žaloby

²⁷ viz § 136 odst. 1 písm. b) in fine správního řádu

odsouhlasené nadřízeným dotčeným orgánem Stanoviskem ŽP2. Správní orgány měly k dispozici dostatečná (platná) podkladová stanoviska dotčených orgánů k souladu záměru s požadavky zvláštních právních předpisů (vodní zákon, lesní zákon a zákon o ochraně přírody a krajiny, o ochraně zemědělského původního fondu, o odpadech a o ochraně ovzduší, a zájmy chráněné Národním plánem povodí Labe, Plánem dílčího povodí Berounky).

97. **Druhá skupina nezávazných podkladových stanovisek**, jichž se týkaly žalobní námitky²⁸ a která nebyla podle výše popsanych zjištění soudu v době vydání napadeného rozhodnutí platná, sestávala ze Stanoviska GASNET1, Stanoviska GASNET2, sdělení ČEZ ICT Services, a.s., sdělení Telco Pro Services, a.s., protokolu GasNet, s.r.o. o zajištění kapacity a vyjádření CETIN a.s. Uvedená podkladová stanoviska pozbyla platnosti před vydáním prvoinstančního rozhodnutí (sdělení ČEZ ICT Services, a.s., sdělení Telco Pro Services, a.s., protokol GasNet, s.r.o. o zajištění kapacity) nebo po vydání prvoinstančního rozhodnutí (Stanovisko GASNET1, Stanovisko GASNET2, vyjádření CETIN a.s.), všechna však před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud tedy přisvědčuje žalobci, že žalovaný, resp. stavební úřad měli v době svého rozhodování k dispozici platná nezávazná podkladová stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, která měla prokazovat relevantní skutečnosti vztahující se k požadavkům záměru na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu včetně potřebného napojení a k dotčení ochranných a bezpečnostních pásem, jejichž platnost již uplynula. Soud připomíná, že uvedená neplatná podkladová stanoviska byla obsahově souhlasnými sděleními vlastníků technické infrastruktury o poloze technické infrastruktury, podmínkách napojení a ochrany.
98. V napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 7 uvedl, že stanoviska správců sítí, týkající se převážně vyjádření o existenci jednotlivých sítí na pozemcích stavebníka, byla v době podání žádosti platná a jejich obsah se v průběhu vedeného územního řízení podle žalovaného těžko změnil. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvedl, jakým způsobem bylo namítanými vadami přímo dotčeno jeho vlastnické právo.
99. Soud shledal žalobní námitky ve vztahu k neplatným podkladovým stanoviskům správců sítí nedůvodnými. Žalobce totiž netvrdil konkrétní dotčení svých věcných práv v důsledku namítané procesní vady. Navíc nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by zjištěná procesní vada mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
100. Zaprvé, z obsahu správního spisu nijak nevyplývalo, že by se poloha, kapacita a ochrana stávající technické infrastruktury v době od pozbytí platnosti stanovisek správců sítí do vydání napadeného rozhodnutí jakkoli změnil. Pouhá změna právního či skutkového stavu by přitom mohla odůvodnit změnu souhlasných stanovisek správců sítí, kdy stanoviska správců sítí neměla charakter závazných stanovisek, jimiž by byly správní orgány v dané věci vázány.
101. Zadruhé, žalobce v žalobě netvrdil, že se skutková situace ohledně stávajících sítí od pozbytí platnosti stanovisek do vydání napadeného rozhodnutí změnila, kdy jediné taková změna by mohla vzbudit pochybnost o tom, že pozbytí platnosti podkladových stanovisek správců sítí by mohlo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
102. Navíc žalobce v žalobě netvrdil a z obsahu správního spisu to nebylo zřejmé, že se procesní vada (pozbytí platnosti podkladových stanovisek správců sítí) negativně dotkla jeho

²⁸ viz bod 21.C. až 21.H. žaloby

hmotných práv ve vztahu k možnosti a způsobu napojení technické infrastruktury nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem sítí spravovaných subjekty, které vydaly předmětná podkladová stanoviska. Lze dodat, že vlastníci technické infrastruktury, kteří vydali předmětná podkladová stanoviska, vystupovali v územním řízení jako účastníci řízení – prvoinstanční rozhodnutí jim bylo oznámeno a měli právo jej napadnout odvoláním z důvodů souvisejících s technickou infrastrukturou a jejich ochranných a bezpečnostních pásem (ČEZ ICT Services, a.s. a Telco Pro Services, a.s. sice účastníky nebyli, ale ve svých stanoviscích uvedli, že se v území dotčeném záměrem žádná jejich technická infrastruktura nenachází). V zásadě to byli tedy právě vlastníci sítí, kteří ve správním řízení mohli bránit svá práva vztahující se k ochraně jejich inženýrských sítí.

103. Soud shrnuje, že jde o vadu procesu, kdy žalovaný nedisponoval platnými stanovisky vlastníků technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Z obsahu správního spisu ani z žalobních tvrzení však nevyplývalo, že tato procesní vada mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, která se mohla negativně dotknout hmotných práv žalobce. Soud tedy napadené rozhodnutí i přes popsanou zjištěnou vadu řízení nezrušil, neboť nezjistil, že by tato procesní vada nemohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. mohla se negativně dotknout hmotných práv žalobce. Nelze též pominout, že obava z negativních dopadů napadeného rozhodnutí do věcných práv žalobce i veřejného zájmu je zjevně minimalizována tím, že k provedení inženýrských sítí, jejichž umístění bylo povoleno prvoinstančním rozhodnutím, nemůže dojít bez pravomocného stavebního povolení, které nelze vydat bez toho, že ve stavebním řízení stavebník předloží aktuální platná stanoviska správců všech sítí. K judikатурnímu odkazu stavebníka na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 13. 3. 2024, č. j. 59 A 64/2022-134, soud dodává, že zcela souhlasí se závěry tohoto krajského soudu citovanými v bodech 12 a 13 podání stavebníka ze dne 25. 7. 2024: Východisko zdejšího soudu, že žaloba žalobce je v části žalobních bodů týkajících se odkanalizování, hlukové studie a vad stanovisek dotčených orgánů a správců sítí nedůvodná již jen z důvodu, že žalobce netvrdil v tomto směru žádné dotčení svých subjektivních veřejných nebo věcných práv, aniž je žalobce oprávněn hájit cizí práva ani veřejný zájem, je se závěry severočeského krajského soudu zcela v souladu.
104. Soud souhlasí s žalobcem, že závěr žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se obsah stanovisek správců sítí *těžko změní*, je neodůvodněný a tudíž nepřezkoumatelný. Nicméně šlo jen o jeden z důvodů rozhodnutí: Při soudním přezkumu napadené rozhodnutí obstálo, protože soud přisvědčil žalovanému v posouzení odvolací námitky jako nedůvodné proto, že žalobce neuvedl, jakým způsobem se neplatná stanoviska správců sítí negativně dotkla jeho vlastního práva.
105. **Jediné závazné stanovisko**, k němuž směřovaly žalobní námitky²⁹, bylo Stanovisko ŽP1, které pozbylo platnosti v době po vydání prvoinstančního rozhodnutí a cca dva měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí. I zde tedy soud zkoumal, zda vznikly pochybnosti o tom, že zjištěná procesní vada mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. zda žalobce tvrdil konkrétní dotčení svých věcných práv v důsledku namítané procesní vady.

²⁹ viz bod 21.A. žaloby

106. V napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 7 uvedl, že územní rozhodnutí je v souladu se zajištěnými závaznými (přezkumnými) stanovisky. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvedl, jakým způsobem bylo namítanými vadami přímo dotčeno jeho vlastnické právo.
107. Předmětem Stanoviska ŽP1 byla stavba vyústění dešťové kanalizace na pozemku parc. č. Xm do vodního toku Myslinka, přičemž stoky dešťové kanalizace budou odvádět dešťové vody z komunikací a souvisejících veřejných ploch.³⁰ Šlo tedy o stavbu řešící zneškodnění srážkových vod vzniklých dopadem na komunikace a veřejné plochy, které jsou součástí záměru, kdy se má tato stavba nacházet se na opačném konci záměrových pozemků, než kde se nacházejí pozemky žalobce.³¹ Žalobce v žalobě netvrdil, ani že došlo ke skutkovým či právním změnám relevantním pro vydání Stanoviska ŽP1, ani že nějaké veřejné zájmy nebyly s ohledem na změnu poměrů dostatečně posouzeny, ani že by se jeho hmotných práv nedostatek platnosti Stanoviska ŽP1 negativně dotkl.
108. Žalobce netvrdil, že by došlo ke změně, která se mohla konkrétním způsobem promítnout do odlišného hodnocení dopadu záměru na chráněné zájmy a pro kterou by nebylo možné již stanovisko využít. Nejvyšší správní soud v minulosti již aproboval i využitelnost starších stanovisek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2024, č.j. 5 As 251/2022–34). Pokud nedošlo ke změně poměrů, není absence platného stanoviska způsobilá atakovat zákonnost správních rozhodnutí. Vyplynula-li by změna poměrů ze spisu, správní orgány by nepochybně pochybily, kdyby to pominuly a spokojily by se s původními stanovisky. K tomu však nedošlo a žalobce netvrdil jedinou skutečnost, která by mohla závěry stanoviska ovlivnit či zvrátit, a to jak vzhledem ke skutkovému stavu, tak ve vztahu k relevantní právní úpravě. Žalovaný měl navíc v době vydání napadeného rozhodnutí k dispozici Stanovisko ŽP2, kde se nadřízený dotčený orgán v bodě 3 vyjádřil ke Stanovisku ŽP1 tak, že nedošlo ve vztahu ke Stanovisku ŽP1 k žádné podstatné změně rozhodných skutečností tak, aby muselo být uplatněno navazující stanovisko nebo závazné stanovisko podle § 4 odst. 4 stavebního zákona. Žalobce též neuvedl ani jediné tvrzení k tomu, proč by se nedostatky Stanoviska ŽP1 měly dotknout jeho hmotných práv.
109. Soud tedy dospěl k závěru, že absence platného Stanoviska ŽP1 v době vydání napadeného rozhodnutí (v době vydání prvoinstančního rozhodnutí Stanovisko ŽP1 platné bylo) představuje porušení procesních předpisů. Vada procesu spočívala v tom, že žalovaný nedisponoval platným závazným stanoviskem ve vztahu k souhlasu podle § 17 odst. 1, 4 vodního zákona vztahujícímu se ke stavbě vyústění dešťové kanalizace na pozemku parc. č. Xm. Pro zrušení napadeného rozhodnutí však bylo zapotřebí posoudit, zda z obsahu správního spisu nebo z žalobních tvrzení vyplývalo, že tato procesní vada mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, která se mohla negativně dotknout hmotných práv žalobce.³² Z obsahu správního spisu nebylo zřejmé ani žalobce v žalobě netvrdil, že by se skutková či právní situace v době uplynutí platnosti Stanoviska ŽP1 do vydání napadeného rozhodnutí změnila nebo že se jeho hmotných práv mohla dotknout stavba vyústění dešťové kanalizace na (od pozemků žalobce značně vzdáleném) pozemku parc. č. Xm. Z obsahu správního spisu spíše vyplývalo, že k žádné změně poměrů nedošlo³³ a že dotčení žalobcových práv popsanou stavbou je vzhledem ke vzdálenosti stavby od pozemků žalobce spíše vyloučeno. Soud tedy napadené rozhodnutí i přes popsanou zjištěnou vadu

³⁰ viz str. 1 Stanoviska ŽP1

³¹ viz např. výkres C.3 projektové dokumentace označený jako Katastrální situace stavby

³² viz § 75 odst. 3 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s.

³³ viz bod 3 Stanoviska ŽP2

řízení nezrušil, neboť nezjistil, že by tato procesní vada nemohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí s negativním zásahem do věcných práv žalobce.

110. Soud k tomuto žalobnímu bodu jako celku shrnuje, že nepřisvědčil argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalovaný zajistil potvrzující přezkumné závazné stanovisko ke Stanovisku ŽP1 (takové stanovisko nezajistil) a že pro rozhodnutí bylo rozhodné, zda správní orgány disponovaly potřebnými stanovisky dotčených orgánů a správců sítí, která byla platná v době podání žádosti stavebníka (žalovaný měl rozhodovat podle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí). Uvedené nesprávné závěry žalovaného však z výše popsaných důvodů nemohly způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaným explicitně uvedený důvod neopodstatněnosti odvolacích námitek žalobce ve vztahu k závazným a podkladovým stanoviskům, že žalobce neuvedl, zda se žalobcem namítané nedostatky platnosti stanovisek dotkly jeho vlastnických práv, totiž při soudním přezkumu obstál a soud žalobci nepřisvědčil, že se žalovaný s odvolacími námitkami žalobce nevypořádal dostatečně. Ostatně žalobce z odůvodnění napadeného rozhodnutí zvěděl, že žalovaný měl odvolací námitky žalobce za nedůvodné mj. proto, že žalobce netvrdil, že by se nastala neplatnost stanovisek dotkla jeho vlastnických práv a že se sítě spravované správcem sítí nenacházejí na pozemcích žalobce. Přesto s tímto závěrem žalovaného žalobce v žalobě nijak nepolemizoval a netvrdil, že by se pozbytí platnosti stanovisek promítlo negativně v jeho věcných právech.
111. Žalobce nemá pravdu³⁴, že se žalovaný nevyjádřil ke Stanovisku ŽP1 a Stanovisku PV1, neboť posouzení žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí se evidentně vztahuje ke všem stanoviskům dotčených orgánů, jejichž nedostatky žalobce v odvolacím řízení namítal. Fakt, že šlo o posouzení zčásti nesprávné (rozhodný okamžik pro zajištění platných stanovisek a zajištění přezkumného stanoviska ke Stanovisku ŽP1), byl soudem uveden výše. Soud však zdůrazňuje, že žalobce v žalobě nenamítl ani to, že žalovaný pochybil, když nevyžádal přezkumné závazné stanovisko ke Stanovisku ŽP1 podle § 149 odst. 7 správního řádu, ani to, že žalovaný věc posoudil nesprávně, pokud měl za to, že pro platnost stanovisek je rozhodný stav ke dni podání žádosti stavebníkem.
112. Namítl-li žalobce³⁵, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, šlo o námitku natolik obecnou, že je soud nemohl vypořádat podrobněji: Žalobce v žalobě neuvedl, jaký *konkrétní* skutkový stav (jakou konkrétní skutečnost) měl žalovaný zjišťovat a proč to mělo být relevantní pro napadené rozhodnutí a proč se tento nedostatek mohl dotknout věcných práv žalobce. Vady dále popsané žalobcem³⁶ se netýkaly prvoinstančního rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím napadeným (nemohly způsobit jejich nezákonnost) a nijak nekonkretizovaly žalobní námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
113. Konkretizoval-li žalobce v podání ze dne 17. 6. 2024, že žalovaný pochybil, když přes námitku žalobce v jeho podání ze dne 8. 1. 2024 neprokázal najisto, zda v území došlo k nějakým změnám relevantním pro podkladová stanoviska³⁷, soud z podání žalobce ze dne 8. 1. 2024 založeného ve správním spisu zjistil, že zde uvedená tvrzení žalobce odpovídají bodu 22 žaloby a navíc zde žalobce konstatoval, že absentující stanoviska představují vadu správního řízení. Žalobce netvrdil, ani že se nedostatky stanovisek nějak dotkly jeho věcných práv, ani že stanoviska neodpovídají tehdy aktuálnímu, změněnému, skutkovému stavu. Jak soud již vysvětlil výše, za takové situace nepředstavuje vada

³⁴ viz bod 22.b. žaloby

³⁵ viz bod 23 žaloby

³⁶ viz bod 24 žaloby

³⁷ viz body 11 až 15 podání žalobce ze dne 17. 6. 2024

správního řízení, kdy žalovaný nedisponoval stanovisky dotčených orgánů a správců sítí zaktualizovanými ke dni svého rozhodování důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí: Žalobce doteď netvrdil, ani proč vznikly pochybnosti o obsahu stanovisek (že by se od pozbytí jejich účinnosti změnil skutkový stav), ani že by nesprávnost stanovisek negativně ovlivnila jeho věcná práva.

114. Soud opakuje, že nepřihlížel k vadám správního řízení, o nichž nebylo lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí, kdy i podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem nevede ke zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.³⁸ Žalobce v řízení před soudem neuvedl jedinou skutečnost, která by zakládala *důvodnou* pochybnost, že by nedostatky stanovisek dotčených orgánů a správců sítí vedly k jinému výroku napadeného rozhodnutí, resp. že se nedostatek stanovisek dotkl negativně jeho věcných práv.
115. Polemizoval-li žalobce se stavebníkem ve svých podáních soudu o přiléhavosti rozsudků Nejvyššího správní soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010-49, a ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, šlo o spor do jisté míry akademický, neboť zásada, že ke zrušení správního rozhodnutí může vést jen taková procesní vada, která mohla ovlivnit jeho zákonnost, je explicitně vyjádřena v s. ř. s.³⁹ Přitom je otázka, zda konkrétní procení vada v konkrétním správním řízení mohla mít takový potenciální důsledek, přísně spojena se skutkovými a právními poměry každé konkrétní správní věci a odpověď na ni lze přenášet do jiných řízení jen, jsou-li ve všech relevantních okolnostech nejméně obdobné. Obiter dictum soud souhlasí s žalobcem, že oba uvedené rozsudky z právě popsanych důvodů nejsou na nyní posuzovanou věc použitelné.
116. K polemice žalobce se stavebníkem v jejich podáních soudu ve vztahu k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2020, č. j. 9 A 58/2019-138, uvádí soud následující: Tento rozsudek se s posouzením zdejšího soudu shoduje v tom, že žalobce byl oprávněn dovolávat se pouze nezákonnosti, která nastala v *jeho* právní sféře.⁴⁰ Městský soud v Praze dále dospěl k závěru, že formální pozbytí platnosti podkladového dokumentu stavebního řízení nevedlo k nezákonnosti správního rozhodnutí, pokud vada neexistovala v době vydání prvostupňového rozhodnutí, ze spisové dokumentace nevyplývala změna místních poměrů a stavební řízení bylo značně dlouhé i v důsledku aktivity tamní žalobkyně.⁴¹ Je pravdou, že v nyní projednávané věci stanoviska správců sítí uvedená žalobcem v bodě 16 podání ze dne 17. 6. 2024 pozbyla platnost ještě před vydáním prvoinstančního rozhodnutí (v době podání žádosti platná byla). Od věci posuzované Městským soudem v Praze se dále nyní projednávaná věc lišila charakterem neplatného podkladu: Ve věci řešené městským soudem šlo o správní rozhodnutí (v nyní posuzované věci šlo o vyjádření), jeho autorem byl správní orgán ODŽP ÚMČ (v nyní posuzované věci soukromoprávní správci sítí) a věcně šlo o povolení připojení stavby na místní komunikaci (v nyní posuzované věci o polohu technické infrastruktury, podmínkách napojení a její ochranu). Nelze však přehlédnout, že důvodem závěru o tom, že neplatnost podkladu nevedla k nezákonnosti správního rozhodnutí, bylo městským soudem shledáno i to, že nic nenاسvědčovalo tomu, že by touto vadou bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo tamní žalobkyně a ona sama to ani netvrdila, kdy tento důvod je s to obstát sám o sobě. I kdyby soud zaměřil

³⁸ srov. § 75 odst. 3 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (i bodu 24 podání žalobce ze dne 17. 6. 2024)

³⁹ srov. opět § 75 odst. 3 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

⁴⁰ viz jeho body 30, 32, 34, 42, 48, 50, 53, 55 a 58

⁴¹ viz jeho bod 57

pozornost jen na charakter namítané vady, bez ohledu na důvod uvedený v předchozí větě, jak soud vysvětlil výše, je posouzení potenciálního vlivu procesní vady na zákonnost napadeného rozhodnutí otázkou přísně individuální. Soud v nynější věci dospěl k závěru, že z obsahu správního spisu ani žalobních tvrzení nevyplývalo, že by se poloha, kapacita a ochrana stávající technické infrastruktury v době od pozbytí platnosti stanovisek správců sítí do vydání napadeného rozhodnutí jakkoli změnila, kdy žalobce netvrdil ani, že by se procesní vada negativně dotkla jeho hmotných práv, a vlastníci technické infrastruktury, kteří vydali předmětná podkladová stanoviska, vystupovali v územním řízení jako účastníci řízení (GasNet, s. r. o.) a mohli tak prvoinstanční rozhodnutí napadnout odvoláním z důvodů souvisejících s technickou infrastrukturou a jejích ochranných a bezpečnostních pásem, resp. sice účastníky nebyli (ČEZ ICT Services, a.s. a Telco Pro Services, a.s.), ale ve svých stanoviscích uvedli, že se v území dotčeném záměrem žádná jejich technická infrastruktura nenachází. Věc nyní posuzovaná se od věci projednané městským soudem liší ve výše popsanych okolnostech a není tak ve závěry městského soudu v rozporu. Navíc, z rozsudku městského soudu nevyplývá žádné obecné východisko, že napadené rozhodnutí je nezákonné, pokud stanovisko pozbylo platnosti před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Městský soud jen rozhodl, že napadené rozhodnutí nebylo nezákonné v případě, že platnosti pozbylo po vydání prvostupňového rozhodnutí – nevyjádřil se tak, že pozbylo-li by platnosti předtím, nezákonné by bylo.

117. Ač lze s žalobcem souhlasit v tom, že musí být zkoumán vliv zjištěných procesních vad v jejich souhrnu na zákonnost napadeného rozhodnutí⁴², neznámá to, že by určitý počet vad musel být shledán dostatečným pro závěr o jejich vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Souhrnem se míní posouzení všech procesních vad jednotlivě i v jejich celkovém (souhrnném) efektu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud však nezjistil, že by všechny procesní vady předcházející vydání napadeného rozhodnutí ve svém celku zpochybnila zákonnost napadeného rozhodnutí.
118. V podání ze dne 17. 6. 2024 žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č.j. 9 As 69/2012–33. Jelikož žalobce k tomuto odkazu nepřipojil žádnou žalobní argumentaci, omezí se soud jen na stručný komentář k vztahu tohoto rozsudku na projednávanou věc. Z odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vypořádal kasační námitku, že *žalovaný nerozhodoval dle skutkového stavu, který zde byl v době vydání stavebního povolení, neboť se skutkový stav změnil doplněním prodloužení souhlasných stanovisek správců sítí technického vybavení*. Nejvyšší správní soud zde zaujal stanovisko, že rozhodující byl skutkový stav v době vydání prvostupňového rozhodnutí a platnost stanovisek v době podání žádosti stavebníka. Toto posouzení žalobní argumentaci zjevně nijak neprospívá.
119. Rozsudek Nejvyššího správního soudu je nutno číst v kontextu rozsudku krajského soudu, proti němuž byla podána kasační stížnost posuzovaná kasačním soudem. V rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 1. 2012, č. j. 57 A 13/2010-237, totiž krajský soud uvedl, že posuzoval žalobní námitku procesní vady spočívající v tom, že tamní žalobce neměl možnost se vyjádřit k novým podkladům před vydáním rozhodnutí o odvolání (prodloužení doby platnosti kladných stanovisek správců sítí technického vybavení ke stavbě). Krajský soud vyšel tehdy z toho, že původní kladná časově omezená stanoviska byla přílohou žádosti stavebníka o vydání stavebního povolení a prodloužení jejich platnosti se netýkalo projektové dokumentace stavby, způsobu provádění stavby nebo

⁴² viz bod 19 podání žalobce ze dne 17. 6. 2024

užívání stavby, kdy procesní vada odnětí možnosti vyjádřit se k prodloužení stanovisek neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání, přičemž správci sítí nepodali odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Krajský soud připojil větu: *Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by nedošlo k prodloužení platnosti těchto kladných stanovisek*. Právě k tomu kasační soud ve svém rozhodnutí uvedl, že by bylo nutno posoudit jinak situaci, *pokud by správci sítí technického vybavení platnost svých stanovisek neprodloužili, nebo by dokonce souhlas se stavbou odmítli dát*. Z uvedených pasáží rozsudků krajského a kasačního soudu tedy rozhodně nevyplývá, že by neprodloužení platnosti stanovisek správců sítí v odvolacím řízení muselo být (bez dalšího) posuzováno jako procesní vada vedoucí ke zrušení odvolacího rozhodnutí.

120. Žalobcem označené listiny (prvoinstanční a napadené rozhodnutí, odvolání žalobce ze dne 18. 4. 2023, podání žalobce ze dne 11. 10. 2023 a 8. 1. 2024, První stanovisko, Revizní stanovisko, Stanovisko ŽP1, Stanovisko ŽP2, Stanovisko PV1, Stanovisko PV2, Stanovisko GASNET1, Stanovisko GASNET2, sdělení ČEZ ICT Services, a.s. sdělení Telco Pro Services, a.s., protokol o zajištění kapacity GasNet, s.r.o. a vyjádření CETIN a.s.) byly součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70). Soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu žalobcem v žalobě navržený územní plán k prokázání obsahu regulace lokality územním plánem, protože mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobcem v žalobě citovaná regulace územního plánu odpovídá skutečnosti a soud z takové regulace vycházel při svém rozhodnutí.
121. Listiny vyhotovené Povodím Vltavy, státním podnikem, hluková studie a souhrnná technická zpráva [předložené osobou zúčastněnou na řízení 2) jako přílohy jejích podání ze dne 28. 3. 2024 a 23. 4. 2024 a založené na čl. 50 až 54, 83 až 89 a 91 až 103 soudního spisu] byly součástí správního spisu, tudíž je soud neprovedl k důkazu z důvodů uvedených v předchozím bodě. Soud pro nadbytečnost neprovedl důkaz žádostí ze dne 28. 3. 2024 na čl. 49 soudního spisu, přiloženou osobou zúčastněnou na řízení 2) k podání ze dne 28. 6. 2024, neboť prokazovala skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Pro nadbytečnost soud k důkazu neprovedl fakturu za hlukovou studii a doklad o její úhradě, předložené osobou zúčastněnou na řízení 2) jako přílohu jejího podání ze dne 23. 4. 2024 a založené na čl. 90 a 104 soudního spisu, protože úhrada odměny zpracovatele hlukové studie nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby významná.
122. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

123. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

124. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, protože jim soud neuložil žádnou povinnost. Osoby zúčastněné na řízení ani nenavrhovaly přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. srpna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu